

RESPOSTA A SALA I MARTÍN I ELS SEUS SEGUIDORS

El dia 14/03/13 vaig publicar un article en el que criticava el programa Lliçons d'Economia de la Televisió Pública Catalana per la seva falta de pluralitat ja que en el seu programa, l'única visió que es presentava era la de l'economista Sala i Martín els supòsits ideològics del qual criticava en aquell article. No és la primera vegada que critico el pensament ultraliberal d'aquest economista.

Sempre ha estat la seva resposta davant les meves crítiques l'insult personal, i rarament contestant els arguments i evidència científica que mostro en el meu escrit. Aquesta vegada, però, l'insult ha arribat a un nivell de mesquinesa que requereix una denúncia immediata. Mai vaig pensar que arribaria a l'extrem al qual aquesta persona és capaç. En lloc de referir-se als arguments, ell i els seus seguidors intenten desacreditar mentint i manipulant notes de la meva biografia i, el que m'ofèn profundament, la dels meus pares. Si no hagués estat per això últim, no hagués respost, però m'ofèn profundament que arribin a l'extrem de mentir sobre els meus pares.

He escrit en les meves notes biogràfiques que els meus pares, mestres, van ser represaliats pel seu compromís amb la República.

Tots dos van ser expulsats del Magisteri. Sala i Martín i els seus seguidors neguen que els meus pares fossin represaliats, mostrant com a prova d'això que quan jo estava d'estudiant a la Universitat de Barcelona tenia una beca que es donava a fills de mestres.

L'expulsió dels meus pares del Magisteri va ocórrer quan l'Exèrcit feixista va ocupar Catalunya. El meu pare, a partir de llavors va treballar com a administratiu en una empresa privada. A la meua mare també la van expulsar encara que li van permetre més tard exercir de mestra.

El senyor Sala i Martín i els seus seguidors també neguen que jo participés en la lluita antifranquista. Tal calúmnia és fàcilment demostrable ja que hi ha moltes persones en la vida política de Catalunya, membres de la resistència antifeixista, que poden avalar aquest fet. A finals dels anys 50 i principis dels anys 60 la resistència es va infiltrar al sindicat feixista SEU, creant el Servei Universitari del Treball (SUT) que tenia com a objectiu posar en contacte als estudiants amb el món obrer. Jo era el que dirigia aquesta organització. El SUT va ser prohibit. El senyor Martín Villa, cap del sindicat feixista, em va dir que sabien qui era jo i que mai trobaria feina a Espanya, forçant-me a marxar del país en un moment en el que una batuda policial estava detenint a molts dels meus companys.

A l'exili vaig col·laborar amb el Partit Comunista, col·laboració que era àmpliament coneguda per Santiago Carrillo al qual m'unia una amistat i Manolo Azcárate, responsable de relacions exteriors del Partit Comunista en la clandestinitat. Això és ben conegut perquè Carrillo, fins i tot en un dels seus llibres, va incloure una fotografia d'ell amb mi.

La campanya de descrèdit personal, arriba a uns extrems de mesquinesa menyspreable mostrant la manca de qualsevol decència i el comportament de tal personatge. Si aquest senyor està en desacord amb la meua crítica, que respongui, argument per argument, cosa que mai fa i que deixi de comportar-se d'una manera repugnant. Agrairia a les persones demòcrates que llegeixen aquesta situació que denunciïn aquesta campanya mesquina mostrant-la com el que és, la manca d'arguments que sostinguin les seves propostes que avui perjudiquen milions de persones al nostre país i en altres.

Vicenç Navarro

15 de març de 2013